

Ὅτε δ' οὐλάξ τοῦ Πύργου ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν ἀναγγελίαν, οἱ ἐπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ, τὸν ὑπεδέχθη οὐχὶ μόνον μετ' εὐσταθείας, ἀλλὰ καὶ μετ' εὐθυμίας.

— Ὁ δῆμιος εἶναι ἐπιτήδειος, εἶπε πρὸς αὐτόν· καὶ ἐκτός τούτου ὁ λαιμός μου εἶναι πολλὰ λεπτός.

Ἐμῆτρησε τὸ πάχος τοῦ λαιμοῦ της διὰ τῆς χειρός της, καὶ ἀκολουθῶς παρεδόθη εἰς γέλωτα.

Ἐπορεύθη πρὸς τὴν καταδίκην μετὰ πολλῆς γενναιότητος. Τὸ κάλλος της, ὅπρι ἀείποτε ὑπῆρξε ἀξιοσημείωτον, ἀπεκαλύπτετο ἐτι μᾶλλον κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμήν, ὑπὸ τοὺς χυσοὺς καὶ διὰ πολυτίμων λίθων πεποικιλμένους πέπλους, οἵτινες τὸ ἐκάλυπτον. Κυριαὶ τινὲς τῆς αὐλῆς εἶχον τὴν σμικροπρέπειαν νὰ τὴν ἰδῶσι διαβαίνουσαν καὶ πορευομένην εἰς τὸν θάνατον! Ἡ Ἄννα τὰς ἀνεγνώρισε, καὶ σταματήσασα, προσέβλεψεν ἐπ' αὐτὰ, περιφρονητικῶς· εἶτα ταῖς εἶπε μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος.

— Καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σας, κυριαί, ἀποθνήσκω βασίλισσα καὶ ὡς βασίλισσα.

Φθάσασα ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, ἀπήγγειλεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως πανηγυρικῶς, τὸν ὅποιον πρέπει βεβαίως ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν φόβον μὴ ἢ θυγάτηρ της Ἑλισάβετ πάθη, ἐξ αἰτίας της, ὅτι ἡ ἡγεμονίς Μαρία εἶχε πάθει ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ἀραγῶνος. Ἡ Ἄννα ἀπεκεφαλίσθη τὴν 29 Μαΐου τοῦ 1536, ὑπὸ τοῦ δημίου τοῦ Καλοῖ, τὸν ὅποιον εἶχον μεταφέρει ἐπὶ τούτου, ὡς τὸν ἐπιτηδεότερον δῆμιον ὅλης τῆς Ἀγγλίας. Τὸ σῶμά της ἐτέθη ἀθμηλωδῶς ἐντὸς φερτρου ἐκ ξύλου κοινού, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Πύργου.

Ἡ Ἄννα δικαιούται ἐντελῶς ἐν τῇ διαγωγῇ Ἐρρίκου τοῦ Η', ὅστις τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀποκεφαλίσωός της Ἄννης ἐνυμφεύθη τὴν Ἰωάνναν Σεϊμούρ! Ὁ νεκρώσιμος κώδων τῆς ἐπικηδεύουσα τῆς ἡχειεῖσέι, ὅτε ἡ εὐλογία τοῦ ἱερέως ἀπηγγέλλετο ὑπὲρ τοῦ νέου συνοικισίου τοῦ συζύγου ἐκείνης, τὴν ὅποιαν παρέδιδον εἰς τὴν γῆν.

A. K.

ΚΑΙΣΑΡ ΔΥΚΟΡΝΕΤΟΣ.

Ὁ Καίσαρ Δυκορνέτος ἐγεννήθη εἰς Αἴλλαν, τὴν 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1806, ἐκ γονέων ἀπόρων· ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ὀλίγιστος τῶν ἀνθρώπων ἔρχονται, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν ἰατρῶν, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ λοιπῶν ἀνθρώπων. Ὁ Δυκορνέτος ἐγεννήθη ἑσπερημένως βραχιόνιον καὶ μηρῶν, τῆς κνήμης οὐτῆς προσκεκολλημένης εἰς τὴν λεκάνην, ὡς ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἔλλειπον ὄσθον τοῦ μηροῦ. Ἐν τούτοις τὸ ἄνω μέρος τῆς κνήμης ὁμοιάζει μὲ κεφαλὴν μηροῦ, ὅπερ σχηματίζει ἀρθρωσιν, καὶ ἀναπληροῖ τὸ γόνυ.

Οἱ πόδες τοῦ Δυκορνέτου ἔχουσι τέσσαρας μόνον δακτύλους, ἢ δ' ἔλλειψις τοῦ ἐνός δακτύλου παρέχει εἰς τοὺς λοιποὺς μεγάλην ἐλευθερίαν καὶ εὐκνησίαν.

Ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ηλικίας, πρὶν εἰσεῖτι ἐνοήσῃ τὰς ἐπακολούθους πολυτίμους ὠφελείας, ὁ Καίσαρ κατώρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πόδας του μεγάλην ἐπιδειξιότητα παίζων τὰς σφαῖρας, τὸν στρόμβον, τοὺς κώνους καὶ διάφορα ἄλλα παίγνια τῶν παιδίων. Τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς διήλθε μετὰ μεγίστης εὐκολίας· μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ἐσκεφθῆσαν νὰ τῷ δώσωσιν ἐπάγγελμα καταλλήλον πρὸς τὰς δυνάμεις του, ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, Κ. Δομογκιέλλος, ἐκ τοῦ σχολείου τῆς Αἴλλας, ἐπιτήδειος καλλιγράφος, ἐπρότεινε νὰ τὸν κάμῃ διδάσκαλον τῆς καλλιγραφίας, καὶ ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ἔργου. Ἄλλ' ἤδη ἡ πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας κλίσις του νέου κατεδεικνύετο σαφῶς· ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ πνεῦμα ἤδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔβλεπον, καὶ ἡ νεαρὰ του ψυχὴ ἠόχιθη πρὸς τὸ γόητρα τῆς τέχνης, ἡ ζωγραφικὴ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀπλοῦκοῦ καὶ θερμοῦ αὐτοῦ θαυμασμοῦ. Τότε ἀπεγαίρηθη τὰ παίγνια τῆς παιδικῆς ηλικίας, καὶ μόνον ἀναψυχὴν εὕρισκεν εἰς τὰ μουσεῖα, ὅπου ἡ θεία ὠραίου ἔργου ἤγειρεν ἐν αὐτῷ συγκίνησιν ἠδυσπαθῆ μεμυμένην μετ' ἐπιθυμίας, ἧσις δὲν ἐβράδυνε νὰ πραγματοποιηθῇ Ὁ διδάσκαλος τῆς καλλιγραφίας τὸν κατεδίδαξε νὰ σχεδιάζῃ δι' ὄλης τῆς ἡμέρας μεγάλους ἀλφαριθμητικούς χαρακτῆρας διὰ τῆς γραφίδος· ἀλλὰ τούτο τόσον ὀλίγον ἤρρεσκεν εἰς τὸν μαθητὴν, ὥστε ἡμέραν τινὰ, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐθαύμασεν εἰς τὸ μουσεῖον τὸν Χριστὸν τοῦ γαυ Dich, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐνθους, ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ ζωγράφος μὲ πᾶσάν του θυσίαν. Εἰς τὸν Δυκορνέτον, ἡ ἐπίμονος θέλησις καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀνθρώπου ἀναπληρῶσιν ὅτι ἔλλειπει ἀπὸ τὸν φυσικὸν ἀνθρώπον. Ἐθεν, ἅμα λαβὼν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀπεριωθῆ εἰς τὴν τέχνην, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἡ τύχη ἐφαίνεται ὅτι τὰ μέλιστα τὸν εἶχον ἀποκαρῶναι, δὲν ἀμφίβαλε πλέον οὐδὲ στιγμήν περὶ τοῦ μέλλοντός του, καὶ διὰ ν' ἀρχίσῃ τὰς προκαταρκτικὰς σπουδὰς του, ἔ ζωγράφιζε συνεχῶς ῥακενδύτας, κατὰ τὸν Καλῶτον, ἐπὶ τῶν μονοτόνων τετραδίων του τῆς καλλιγραφίας. Ἄλλ' ὁ διδάσκαλός του, ὁ Κ. Δομογκιέλλος δὲν ἤρρεσκετο ποσῶς εἰς τούτο, διὸ καὶ παρηγονήθη πρὸς τὸν Κ. Βατῶ, διευθυντὴν τοῦ σχολείου τῆς ἰχνογραφίας. Οὗτος ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς τοὺς ῥακενδύτας τοῦ νέου Καίσαρος, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ παραδοχὴ τοῦ νέου ἐντὸς τοῦ σχολείου Μετὰ δεκαπέντε μῆνας, ὁ Δυκορνέτος ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Βραδύτερον, δηλ. περὶ τὸ 1823, ὁ Δυκορνέτος ἀπέκτησε νομισματοσῆμον ἀργυροῦν εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δουαί. Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος διέβη ἀπὸ τὴν Αἴλλαν ὁ δούξ τῆς Ἀγγουλέμης. Ὁ ἦρωας μας τῷ προσέφερεν ὡς δῶρον ἰχνογράφημά τι κατὰ τὸν γαυ Dich. Ὁ πρίγκιψ τοσοῦτον ἐξεπλάγη καὶ εὐχαριστήθη ἐνταυτῷ ἀπαντήσας προτέρημα τόσον ὠραῖον ὑπὸ κάλυμμα τοσοῦτον παράδοξον, ὥστε τῷ ἐδώρσε ποσότητά τινα χρημάτων, καὶ τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Παρισίους. Ὁ Δυκορνέτος ἠνῆθη· διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γενεθλίον αὐτοῦ γῆν πρὶν ἢ λάβῃ τὸ μέγα βραβεῖον, ὅπερ καὶ τῷ ἐχορηγήθη τὸ ἐπόμενον ἔτος. Οὐδενὸς πλέον ἐμ-